

"...You're crazy, Jimmy! Crazy, crazy, you hear?"

Jimmy started to reply, then shut his mouth tight. Big waves were nothing new in the wake of steamboats, but the shantyboat wasn't just riding a swell. It was swaying and rocking like a floating barrel in the kind of blow Shantyboaters dreaded worse than the thought of dying.

Jimmy knew that a big blow could come up fast. Straight down from the sky in gusts, from all directions, banging against the boat like a drunken roustabout, slamming doors, tearing away mooring planks.

The river could rise fast too. Under the lashing of a hurricane blowing up from the gulf the river could lift a shantyboat right out of the water, and smash it to smithereens against a tree..."

«...Ти божевільний, Джиммі! Чуєш? Божевільний, божевільний!»

Джиммі хотів-було відповісти, але раптом замовк. Чималі хвили в часи, коли пароплави швендяли туди-сюди, були для нього невидовижу, але навряд чи одна з таких могла змусити плавучу хатину раптом шалено затрястися та гойдатися, наче човен на вітрі. Вітер того типу, що був нічним жахом кожного мешканця подібних споруд.

Джиммі знав, що той великий вітер здіймається дуже швидко. Люто дмухає з похмурого неба, осатанілим натовпом штовхає човни з усіх боків, гепає відчиненими за недоглядом дверми, обгризає деревину з причалів.

Ще швидше міг піднятися рівень води. Новонароджений у затоці буревій був здатний легко підхопити плавучу хатину долонями-вирами, і на друзки потрощити її об дерева на березі...»

(Лютенко Руслан Андрійович)